

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . Lei 5 | Abonament, pe an în străinăt. Lei 8
 „ „ 6 luni în țară. „ 3 | Un număr 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
I. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Popj-Tașcă
Gr. Teodossiu.

Redacția și Administrația Str. Mântuleasa, No. 8.

S U M A R:

V. Alexandri, Pascele. — C. Erbicenu, Săptămâna patimilor. — N. Rădulescu-Niger, Prier — D. Elefterescu, Predică pe Marea și Sfânta Vineri a patimilor Mântuitorului nostru Ius Christos. — D. Mirescu, Cea mai probabilă dată a răstignirii Mântuitorului. — Ion Mălăescu, Predică la Învierea Domnului. — V. S. Moga, Răsădirea răsadurilor de zarzavaturi și de alte plante. — Pisc., Ceva despre ghețari. — G. Coșbuc, Ierusalimul și biserica sfintului mormint. — Th. Zaharescu, Junghiul. — G. Coles, Ce influență poate exercita asupra sănătății vecinătatea vegetalelor? — Bibliografie. — Răspunsuri la întrebările din No. 23. — Mulțumiri. — Adrese către redacție. — Informațiuni. — Fapte laudabile — Poșta redacției.

Ilustrațiuni: Sărutarea lui Iuda. — Cina cea de taină. — Christos pe cruce. — Christos ducând crucea. — Pogorîrea de pe cruce. — Învierea. — Experiințe prin care se probează că ghețarii înainteză. — Crăpături în masa ghețarului. — Ghețari cu morene și cu blocuri eractice. — Escursionişti, trecând un ghețar, se țin lanț printr'o fringhie.

P A S C E L E

De Pasci în satul vesel căsuțele nălbite,
 Lucesc sub a lor malduri de trestii aurite
 Pe care cocostârcii, înfipti într'un picior,
 Dau gâtul peste aripă tocând din ciocul lor.

Un scrânciob măi la vale pe lingă el adună
 Flăcăi și fete mândre ce rîd cu voe bună;
 Și 'n sunet de viore, de cobze și de naii
 Se 'ntorce hora lină, călcând pe verde plaiu.

Bătrâni cu fețe stinse, Români cu fețe dalbe,
 Românce cu ochi negri și cu ștergare albe,
 Pe erva răsărită fac praznic la un loc,
 Iar pe 'mprejur copiii se prind la luptă 'n joc.

V. Alexandri.

Săptămâna patimilor

I

n fie-care zi din săptămâna patimilor biserica noastră ortodoxă săvârșește, prin cântări și cetiri, amintirea unor fapte, cari pot înduioșa și inima cea mai împetrită și împovorată de păcate. Liniștea conștiinței nu ne-o poate da de cât mărturisirea păcatelor noastre de bună voie și îndepărtarea de la ele. Acest medicament sufletesc îl are numai Creștinismul.

Dacă vom urmă la Sf. biserică regulat măcar serile la denii, vom auzi multe învățături de o însemnătate foarte mare pentru sufletul nostru.

Miercuri Iuda trădătorul vinde pe 30 de arginți (cam 100 lei) pe Domnul și învățătorul lumii pe Isus Christos: *«Sărutarea ta este plină de vicloșug, înșelătorule Iudo, că ceea ce ai dă: bucură-te! a fost de odată și o armă; că cu limba ai grăit cele de unire, iar cu voință ai gândit cele de despărțire, că ai cugetat să vinzi celor fără de lege pe făcătorul de bine. «Săruți, Iudo, și vinzi, săruți și nu te pleci, alergând cu vicloșug, dar cine, urând, sărută de trei ori? Cine iubind pe cine-vă îl vinde? Sărutarea ta vedesce voința sfatului tău celui rău și fără de rușine.»*

II

În Duminica Floriilor Christos intră în triumf în Ierusalim, dar Cărturarii și Fariseii căuta să-l prindă și să-l omóre pentru că el îi muștră de fără de legile lor. Ei găsesc uneltă în Iuda, unul din ucenicii lui Isus. Tocmindu-se cu el asupra prețului, au convenit pentru suma de 30 de arginți a li-l trăda. Semnul eră: pe acel ce-l va salută cu voba și-l va sărută acela este Christos. Protivnicii lui Isus pregătira mrejele lor cu care erau să-l prindă noptea, soldați mercenari și servitori de ai Sinedriului.

Jozi Isus Christos săvârșește cina cea de taină, prin care înființeză sf. taină a împărtășirii. Isus știa că dejă eră vindut prin trădare și se pregătira cu resignare *«spre patima*

cea de bună voe». Inainte de a se pune la masă joi sêra Isus încinge o totă și spală picîorele ucenicilor sêi, în semn de smerenie: «Cunosceți ce am făcut vouă? Voi mă numiți pre mine Învățator și Domn, și bine diceți că sînt. Deci dacã Eû Domn și Învățator am spălat picîorele vîstre, și voi datori sînteți unul altuia să spălați picîorele, că pildă

Sărutarea lui Iuda.

am dat voue, că precum am făcut eu vouă și voi să faceți. Amin, Amin dic vouă: Nu este sluga mai mare de cât Domnul sêu, nici solul mai mare de cât cel ce l-a trimis pe el; de știți acestea, fericiți sînteți de le veți pădi.»

Punându-se la masă Isus, luând pâinea și binecuvîntând a ȃis: «Luați, mâncați, acesta este trupul meu, care să frînge pentru voi spre ertarea păcatelor.» Apoi luând paharul și bine-cuvîntându-l a ȃis: «Beți din acesta toți, acesta este

sângele meu a Legii ceî Nouă, care se varsă pentru voi spre ertarea păcatelor».

În timpul mesei Isus Christos spune Ucenicilor: «*Pricitenilor, unul din voi mă va vinde*», iar Ucenicii ne domerindu-se care este acel trădător dintre ei, și uitându-se unul către altul, Isus declară: «*Cel ce pune împreună cu mine*

Cina cea de taină.

mâna în blid, acela mă va vinde». Atunci, de și Iuda se apără în formă, dar ei au priceput care î vîndătorul învățatorului.

De la acest timp Iuda nu s'a mai adunat cu cei-l-alți Ucenici, ci furișindu-se s'a dus la Farisei și Cărturari de a-și îndeplini făgăduința dată din ziua trecută.

Iar sêra Joi spre Vineri, după Cină Isus se retrage cu Ucenicii sêi de cea parte de pârâul Cheerilor, unde erà o grădină afară din oraș, ca să se rîge. Trădarea nu se putea

face ȃiua, cãci vrãșmașii lui Christos se temeau de popor, care susțineã pe Christos, pentru cã numai bine vedeuse de la el.

Spre a preintîmpina o resvrãtire în norod și vërsare de sãnge, Christos singur le înlesnesce calea, eșind din oraș singur numai cu Ucenicii sãi, și unde știa cã-l așteptã trãdãtorul cu tot aparatul lui. *«Deci Iuda, luãnd oștire de la Arheret și de la Farisei slugi, au venit acolo cu felinare și cu fãclii și cu arme. Iar Isus știind toate cele ce erã sã vie asupra lui, eșind le-au ȃis lor: pe cine cãutați? Rãspuns-au lui: pe Isus Nazarinenu. ȃis-au lor Isus: Eu sînt. Iar Iuda apropiindu-se de Isus a ȃis: Bucurã-te! Acesta erã cuvîntul convenȃional, și l-a sãrutat pe el. Atunci Isus a ȃis: De mã cãutați pe mine, lasați pe aceștia (ucenicii lui) sã se ducã. Atunci apropiindu-se ei, au pus mãinele pe Isus și l-au prins. Cînd l'au prins, Simon Petru a voit sã-l apere și a scos sabia, iar Christos i-a ȃis: Bagã sabia ta în tãcã. Paharul pe care mi l-a dat mie Tatãl, au nu-l voiã bea pe el?»*

Dupã aceea l-au legat pe Isus și l-au dus la Ana, socrul Caiafei, care erã Arhiepiscop al anului aceluia. Dupã prinderea lui Isus, Ucenicii lui spãimãntați și cuprinși de somn s'au împrãștiat de grãzã și fricã. Numai Petru, dupã tãgãduința-i datã, îl urma de aproape spre a vedã ce i-se va întãmpla.

Erã noapte tãrziu forțe, locuitorii orașului dormiau pe cãnd vrãșmașii lui Christos erau treji, vegheau și așteptau adunați în tribunal, contra tuturor legilor și datinilor, aducerea lui Isus înaintea lor spre a-l condamna fãrã nici o vinã. Aduc zbirii puterii pe Isus legat ca pe un fãcãtor de rele, și-l presintã satisfacerii urei și mișeliei tribunalului Arhieresc. De aci încep insultele, ironiile sau caznele, tot felul de negliurii asupra persoanei lui Christos.

Pînã în ȃiua îl duc cãnd la Ana cãnd la Caiafa spre a-l condamna, pentru cã nu aflau nici o vinã în el. Condamnarea însã trebuieã sã se facã de urgență, pentru cã se temeã sã nu se rãscõle poporul și-apoi a doua ȃi Vineri spre Sãmbãtã trebuieã sã intre în Paști, cãnd nu mai puteau sãvãrși crima. Christos ca un miel nevinovat așteptã osãnda sa. S'a fabricat marturii falsi îndatã și a fost condamnat la mörte pe cruce. Fiind-cã acuzãrile aduse nu erau curat religiõse, n'au îndrãznit a aplicã imediat pedepsa,

și în dorii de ziua s'aũ dus cu tumultul de popor la Pilat, guvernatorul Roman, și-aũ cerut cu stăruință confirmarea hotărâreii lor. Pilat însă, ascultând probele, n'a găsit întemeiată hotărârea lor, le-a propus eliberarea lui Christos, dar mulțimea asmuțată de vrășmașii Mântuitorului lumii strigau: să se răstignescă, să se răstignescă! Propunându-le a doua oră să-l elibereze spre ziua Pascilor, după obicei, mulțimea din curtea lui Pilat răcnea cu sălbăticie, «*să se elibereze Varava, (un hoț vestit), iar Christos să se răstignescă!*» Apoi amenință pe Pilat că dacă nu va condamna pe Isus nu va fi prietin Cesarului — care s'a făcut pre sine împărat al Iudeilor. Cu totă nevinovăția vedită a lui Isus, cu totă înrăurirea soției lui Pilat de a nu-l condamna, fiind nevinovat, Pilat temându-și pozițiunea și îngrijindu-se de răscularea vrășmașilor lui Isus contra sa, declară «că ne aflând nici o vină în el să-l ia după legea lor Jidovii și să-l răstignescă»; iar mulțimea strigă: «*sângele lui asupra noastră și asupra fiilor noștri*».

Aceste fapte neauzite și nepomenite să fac *Vineri* diminută. De aici, turbați de răsbunări, Cărturarii și Fariseii iaũ pe Christos, îl desbracă de hainele sale, îl îmbracă în vestminte regale batjocoritoare, îi pun o trestie în mână și o coronă de spini pe cap și îmbrăcat în hlamidă îl insultă, îl batjocoresc, îl derid, îl scuișă în obraz, ingenunche înaintea lui și strigă insultător: «Pe alții ai mântuit, scapă-te și pe tine acum, de poți.» Christos, ca Dumneșeu, rabdă toate acestea și nu răspundeă cuvint.

Ajuns la locul osândei, este desbrăcat și întins pe cruce. Călăii îi pironesc mâinile și picioarele ș'apoï înalță crucea înfiptă în pământ.

Cumplită durere, înfricoșată nedreptate, și toate acestea făptuite numai din ură, zavistie și viclenie.

Fiind-că s'era trebuiau să intre în Paști Jidovii și nu puteau lăsa trupurile pe cruce ale celor condamnați, spre a nu se spurcă Pascele, aũ poruncit ca să li se sfărâme fluerele și ast-fel să le grăbescă mărtea acelor condamnați. Când s'aũ apropiat de Isus l-aũ găsit mort și nu-i aũ sfărâmat oșele fluierelor picioarelor, ci unul din ostași, spre a se încredința că este mort, cu sulița cōsta lui o aũ împuns și îndată a eșit sânge și apă, semnul morței sale.

Așă a suferit Christos pentru lumea întregă spre a o în-

vătă calea mântuirii, și spre răsplată primesce de la ómeni rǎstignirea. Pe cruce a spălat Christos păcatul lui Adam, prin cruce noi ne înălțăm, crucea semnul de ocară înaintea de Christos, este pentru noi creștinii podóba cea mai scumpă și armă în contra tuturor duhurilor rele și spurcate. Să ne închinăm cu smerenie patimilor lui Christos ce le-aú suferit pentru noi și să nădăjduim că precum l-am vedúť rǎstignit de vrășmași fără nici o vină, după trei zile Tatăl seú cel ceresc îl va învia din morți.

C. Erbicénu.

Membra al Academiei române.

P R I E R

*De pe alt tărîm, pe care
Nu se simte când e nor,
Unde-î cerul vecinic mare
De senin strălucitor,*

*Plécă Prier să ne vie
De verdéță 'mpodobit,
Și cu flori la pălărie,
Flori drept dragul de privit...*

*Este frate-al Primăverei,
Frate-al doilea mai mic,
Bun ca vraja mângăierei,
Subfiratec, 'nall, voinic.*

*Două gingașe cicóre
Intre gene-î înflorese,
Cu menire 'nvictóre
Pentru némul omenesc.*

*Dintr'o veche preursire
Care nu i s'a schimbat,
Fórte vesel e din fire,
Dar ușor la supérat.*

*Căci de mult și mult ce ține
La drăguța sora lui
Vrîndu-î numai bolți senine,
Nu dă voe niménuî*

*Cu nimic s'o necăjéscă,
Insă iarna, cât colea,
Cu nărav să dușmănéscă
Tot ce nu-î bétrân ca ea,*

*Íi trimite câte-o dată
Vînt de mędă-nópte, nori...
Prier, față întristată
Ia atuncea, printre flori...*

*Și nimic nu-î mai de jale
Pentr'un suflet bun, de cât
Pasul veseliei sale
Sub un cer posomorît...*

*Une orî de-aceea Prier
E ațâtat, e plîngétor,
Și-n al zilelor cutreer
Pare aspru, schimbător...*

*Dar privirea zîmbitóre
I-o recapătă curând
Glasul de privighiătóre
Dulce 'n crânguri răsunând..*

*Și începe-atunci dorite
Raite 'n lung și 'n curmeziș
Pe cărări ușor umbrite
De al crângilor frunziș,*

*Printre lanuri mătăsóse
Cu micî unde ca de rîu,
De pe unde sar voióse
Ciocărlile din grâu;*

*Prin livezile întinse
Care, cum îl ved pe drum,
Înfloresc de par-că-s ninse
Și-l îmbată de parfum;*

*Prin grădini împrejmuite
Și pe câmpul larg deschis,
Prin poene tănuite,
Rălăcesce ca 'ntr'un vis.*

*Domne, fericit e Prier,
Căci în sinul marelui fir,
Și 'ntr'un țiruit de grier
El găsește mulțumiri!*

*Lumea țirurilor totă
De-l întâmpină cu dor,
Sub a ochilor lui rotă
El o trece fugător,*

*Căci iubirea lui întrégă
Și adine prieteșug*

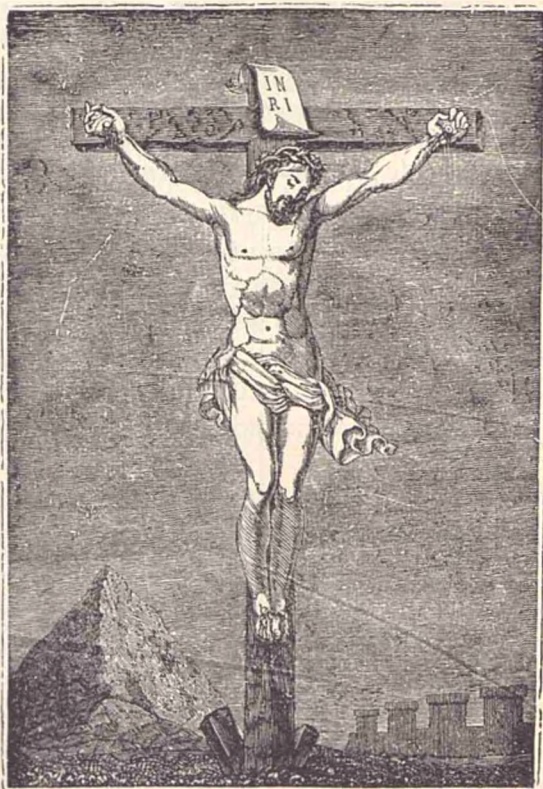
*Date-s unde se închegă
Munca harnicului plug,*

*Date-s blândeii fețe arse
De căldură și de vînt
Peste care să revarsă
Dorul aprig de pămînt.*

*Drag țăranul ție-ți este,
Căci e țarei vlagă, leac,
El e-a neamului poveste
Ce și-o spune veac cu veac...*

*Prier, Prier, măi frăține,
Fericit pe lume ești,
Flori, verdetă, bolți senine,
Țărănimea tu iubesci!*

N. Rădulescu-Niger.

Christos pe eruce.

P R E D I C A

in Marea și Sfinta Vineri a patimelor Mântuitorului Nostru Isus Christos

Iubiți ascultători!

De unde această tristeță pe fețele noastre, iubiților?

Clopote, clopote dulci sunătoare, ce durere a înecat viersul vostru? Sfint locaș al lui Dumnezeu, de unde această întristare între păreții tăi? Ah! un suspin pare că trece după buze pe buze, și șoptese lin: a murit Isus! L-a răstignit, l-a răstignit! A triumfat violența! A perit nevino-văția!

Să ne suim cu sufletul în muntele Golgota, și ne vom înfiora de ceea ce vedem. Vedem pe Mântuitorul lumii, Dumnezeu și creatorul nostru, pironit pe cruce, cu mâinele întinse, cu capul plecat între cer și între pământ, luptându-se cu durerile morții!

Acum nu mai are alta de cât să împlinescă opera cea mare, opera răscumpărării și să-și dea Sfântul său suflet nevinovat în mâinile aceluia Prea Puternic. Dar vai! o luptă cumplită ca aceasta, lupta de morțe a Fiului lui Dumnezeu, nici natura nu a putut să o privească fără a se înfiora. Sorele și-a ascuns fața sa, făcându-se întunecată peste tot pământul, ținând de la ora 12 pînă la ora 3 după amiazi; ca cum ar dice Mântuitorului de pe cruce cu glas de compătimire: «Oh Domnul meu! Oh creatorul meu! Dacă nu te jelesc oamenii, lasă să te jelesc eu, și lasă-mă, oh? lasă-mă să mor, să apun împreună cu tine!».

Pământul se cutremură din tot: puterile sale în cât se despicau stâncele; catapetasma bisericeii s'a despicat în două de sus pînă jos. Ereă o confușiune în natură, de cugetai că piere lumea. Poporul se împrăstie bătându-și piepturile, iar ostașul și cu cei ce ereau lîngă el plini de frică și spaimă dîseră: «In adevăr, fiul lui Dumnezeu a fost acesta.» (Matei 27. 20.)

Mântuitorul Isus, ducându-și singur crucea pe muntele Golgota, fiind prea grea, a căzut de trei ori cu fața la pământ pînă să ajungă la locul de tortură, și a leșinat de două ori.

Dar inimiții lui creșterând că Isus nu va ajunge viu la locul de pierdere, și așa că nu-și vor putea îndestulă mânia de tortură asupra lui, au silit pe un om anume Simion Chirineul ca să ducă crucea Mântuitorului Isus pînă sus în muntele Golgota.

Christos ducând crucea.

Restignirea să începe. Crucea eră culcată pe pămînt; mulțimea de popor sta împrejur așteptând scena cea sângerósă... Ucigătorii încep a-și împlini serviciul. Mai întai săriră asupra Mântuitorului Isus și-î traseră vestmintele. Il iaă apoi, îl culcă cu spatele pe cruce; unul îi îngenuche pe piept, doi îi întind mâinele și alți doi iaă piróne... Două lovituri teribile... cuele aseuțite străbat prin mîini... sângele sbórá în sus către cer cerënd rěsbunare!... Al treilea cuiú străbate prin picióre. Mântuitorul Isus cu fața acoperită de rane, de sudor și de sânge răbdă și tăcea... Numai Sfintul seú piept arătă mărimea durerilor sfîșietóre care se umfla cu convulsione și lăsă din când în când câte un suspin adânc.

Ridicará crucea cu Mântuitorul Isus și o puse cu un cap într-o grópă, care o isbî cu atâta putere, în cât eraú să se spintece mâinele și piciórele Mântuitorului Isus de greutatea

corpului său. Sórele atunci nu putu să privescă acest mare sacrificiu și durerile cele crâncene ale Mântuitorului Isus, ci și-a ascuns fața sa cu spaimă și gróză.

Erà ora a treia. Suferințele Mântuitorului Isus ajunseser culmea lor. Este dureros, iubiților, a nu află în durerile cărî ne strivesc o inimă compătimitóre, a te vedé părăsit, defăimat și batjocorit chiar de aceia cărora le-a făcut bine. Dar când te veđi uitat și de cer și de pămînt, unde este limba care să rostescă o amărăciune mai mare ca acésta?

Durerile Mântuitorului Isus crescău din moment în moment, și cu ele crescău mai cumplit setea. Din nóptea de când fu vîndut și prins în grădina Ghetsemani, prin câte suferințe au mai trecut Mântuitorul Isus! Cât sânge a vărsat și buzele sale arđetóre nici o picătură de apă răcoritóre nu luase, și acum ne mai putênd suferi torturele setei, strigă de pe cruce: «Mi-e sete».

«Mi-e sete» strigă Mântuitorul Isus în mijlocul turturelor sale amare, dorind rēcorire, și dușmanii lui în loc de rēcorire îi deteră să bea oțet. Eacă, iubiților, acésta este rēsplata Mântuitorului Isus pentru învęțaturile sale cele frumoșe și mântuitoare, pentru bine-facerile sale cele nenumērate. Oh! cruđime diabolescă! Cine a vęđut vre-o dată să stingă focul cu gaz și să stâmpere setea cu oțet?!

Să învęțăm din acésta a nu ne bate joc de cei ce suferă în dureri, a nu îmúlți torturele lor; dacă nu putem turna miere, cel puțin să nu turnăm venin în paharul deapropelui nostru!

Erà în ora a treia după amiađă. Două ore lungi și mari de torturî crâncene petrecuse Mântuitorul Isus pe cruce. Durerile veneau cu atâta gróză asupra Mântuitorului care îl sfîșieau pînă la inimă, în cât între suspine sfîșietóre disc: «Dumneđeul meu, Dumneđeul meu, căci m'ai lăsat?» (Matei 27. 46.) După aceea, mai suferind puțin încă torturele cele grozave strigă: «Părinte! în mâinele tale îmi daú sufletul meu», și, plecându-și capul, și-a dat sufletul.

Acesta fu sacrificiul cel mare care s'a adus în muntele Golgota.

Să avem grijă, căci patimele Mântuitorului Isus pentru cei bunî sînt isvóre de fericire, însă pentru cei răi, nu sînt altceva de cât durerile cele mai îngrozitóre.

Să îngrijim dar, să îngrijim de sufletul nostru.

Eară Tu, o dulce Isuse! care ai pătit cu atâta răbdare pentru noi, iartă-ne nouă greșalele noastre, și ne învrednicește a auți glasul Tău cel dulce: «astăđi cu mine veți fi în paradis».

In numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfint Amin.

Dr. Elefterescu.

Profesor.

Pogorirea de pe cruce.

Cea mai probabilă dată a răstignirii Mântuitorului

Sfinții Evangheliști cu toții sînt de acord că Răstignirea Mântuitorului nostru Isus Christos a fost într-o Vineri, între al 6-lea și al 9-lea ceas din ziua, adică, după cum socotim noi astăzi timpul — între ora 12 și ora 3 p. m. — Tot din mărturisirea sfinților Evangheliști mai rezultă că a doua zi Sâmbătă era la Evrei sîrbătorea Pascelor.

Se știe însă că Evreii sîrbătoresc Pascele lor în ziua de lună plină, care vine îndată după echinocțiul de primăvară, care pe atuncî cădea între 23 și 24 Martie; se mai știe apoi că Evreii sîrbătoresc Pascele chiar în ziua de lună plină, afară de Luni, Miercuri și Vineri, când Pascele se amîna pe a doua zi; de asemenea se mai știe că Evreii amîna încă cu o zi Pascele lor, dacă ziua plină cade după ora 12 din ziua, adică dacă luna plină vine cu mai puțin de cît 6 ore, sau de cît un sfert de zi mai înainte de începerea zilei următoare, fiindcă ziua la Evrei începe la 6 ore după amiază. Aceste date sînt sigure.

Ceea-ce însă s'a contestat une-orî, sau cel puțin s'a pus în îndoială, din cauza nesiguranței datelor cronologice, a fost etatea Mântuitorului la mîrtea și învierea sa, cu tôte că data cea mai acreditată a fost că Christos a murit și a înviat în al 33-lea an al erei creștine, sau în al 33-lea an al vieții sale. Deci, ca să precisăm etatea Mântuitorului a trebuit să deslegăm următoarea problemă:

Carî sunt anii cei mai apropiați de anul 33 al Ereî creștine, în care luna plină după 24 Martie a căzut Joi după amiază, Vineri sau Sâmbătă înainte de amiază? căci în acești ani Evreii au avut Paștele lor într-o Sâmbătă.

Pentru a deslegă această problemă, am calculat luna plină pascală ebraică, din anii erei creștine, de la 25—40, căci este evident că în acest interval se coprinde anul etății Mântuitorului. M'am servit chiar de calculele ebraice și am ținut tot odată sémă că pe acea vreme Evreii, determinînd luna plină numai prin observațiune, o consideraū cu o zi, și chiar cu o zi și jumătate mai târziu, de cît datele aflate prin calcul. Din aceste calcule a rezultat că singur anul 33 al erei creștine răspunde exact la tôte datele sigure ale acestei probleme interesante.

Ast-fel în anul 33 d. H. luna plină pascală a fost Vineri la 5

ore trecute, după amiază, adică cu mai puțin de o oră mai înainte de începutul zilei de Sâmbătă. Deci în al 33-lea an al erei creștine, Evreii au sărbătorit Pascele lor Sâmbătă la 4 Aprilie (căci 1 Ianuarie în acel an a fost Joi). De unde urmază că:

Răstignirea Mântuitorului a fost Vineri la 3 Aprilie și Invierea în a treia zi, Duminică, la 5 Aprilie, în anul al 33-lea al etății sale.

D. Mirescu.

Profesor la liceul Lazăr.

Predica la Invierea Domnului

In viltorea neîncetată a valurilor acestei vieți vremelnice, în această nemiluită frământare pentru câștigarea unui codru de pâine, ori pentru o fărâmbă de glorie peritoare, în lupta tuturor contra tuturor, omul simte neapărat o mare nevoie de repaos spre a se recrea și a-și redobândi ceea ce a pierdut, cu privire la trup; iar pe de altă parte, simte nevoie de a arăta prin cuvint sentimentele de care e însuflețit, față de creatorul său.

În calea acesta pe întinsul ocean al vieții, nimic nu îl poate liniști mai mult, nimic nu poate avea o înrîurire mai hotărâtoare asupra sa, de cât sărbătorile. Ele sînt acele is-

vore dătătoare de viață duhovnicască, cari potolesc setea creștinului și-l întăresc în lupta contra inamicului vieții, cari îi alină suferințele prin gustarea din rōdele evanghelice spre a putea reincepe cu mai multă putere eterna gōnă după ceea ce este mai bine. De sigur că, din ciclul sērbătorilor, cea mai mărētă, cea mai înălțătoare de suflet este sērbătōrea sērbătorilor, este Pascele

Invierea Domnului este ziua aniversării mântuirii tuturor popōrelor. Precum Sōrele întrece în strălucire pe tōte celelalte corpuri ceresci, tot ast-fel și Pascele covârșese pe tōte celelalte solemnități bisericesci. Este mare acētă di; cāci ea este pecetia economiei divine pentru mântuirea omenirii din robia păcatului. Invierea Domnului, ce se sērbătorește astăzi, e corōna tuturor actelor sāvârșite de Domnul pentru liberarea omului din ghiarele morții. Ceva mai mult încă, învierea Domnului este acel act Dumneșcesc, care dacā nu s'ar fi realizat, n'am fi fost îndreptățiti de a ne numi fiii lui Dumnezeu. Pascele întrece tōte evenimentele ce sint legate cu viața pămîntescă a salvatorului omenirii, prin nenumărate bine-faceri revērsate asupra-ne. Astăzi întemeietorul creștinismului și fiul omului a deschis porțile luminii răspândind civilizațiunea pe bătrānul pămînt și dāndu-ne ezemplu de sacrificiul ce trebuc să facem pentru sādirea în noi a seminței invēțaturii sale spre a putē învinge rēul.

Acētă di este producătoare de veselie cerescă. Cei mai īdoioși și cei mai īmpovorați de nevoile dilei, toți, de la cei ce se sālășluiesc în palatul cel pompos și pinā la cei ce zac în umilita colibă, se simt astăzi transformați sufletesce, renāscuți, desfăcuți pentru un moment de legăturile durerōse ale actualității. Și pentru ce? Pentru că crucea, mōrtea și învierea Domnului nostru a reīnoit legătura, ruptā prin păcat, între om și Dumnezeu. Puterea celui mai tare, care trona peste īntrēga lume, īntunericul ce īnvēluisse ochii tutulor, cumplita vrāșmășie, ce existā între popōre și cari au făcut a se īnāsprī din ce în ce mai mult nāravurile, a se otrāvī sufletele, a se legiferā rēsbunarea, tōte astăzi s'au nimicit īnlocuindu-se cu dreptatea, pacea și egalitatea īnaintea lui Dumnezeu, principiul sfīnt și necunoscut mai nainte. Noi, cei ce mai nainte zāceam în lanțurile robiei și lānceđeam în īntunericul morții, ne am ridicat de odatā cu Isus Christos; am cāștigat speranța īnvierii nōstre, sintem

chemați a îmbracă haina nemuririi. Astăzi Domnul ne-a împodobit cu frumusețea cerescă și ne-a asigurat locul de frunte în patria de veci. Învierea Domnului este nu numai o di de cerescă veselie, ci și argumentul cel mai convingător despre învierea noastră. Precum Christos nu se pogorise în mormint, ca să rămâie acolo; tot ast fel și trupurile noastre, ce se închid în pământ, nu vor rămânea în el pentru tot-d'a-una. Se vor ridica în ziua pe care nici îngerii lui Dumnezeu n'o știu și unindu-se cu sufletele, vor apărea schimbate înaintea judecătorului spre a-și da sēma de cele făcute aici. *Dacă Christos nu a înviat, dice Apostolul Pavel, voi sînteți încă în păcate, iar speranța învierii e pentru noi o speranță amăgitoare (Corint 15, 17).* Așa dar, precum acum în mijlocul întunecului nopții clopotele bisericii răsună cu tărie deșteptând totă suflarea creștinescă pentru a serba Pascele; tot ast-fel atunci trîmbițele cetelor îngeresci vor răsună cu putere cerescă, chemând omenirea cea adormită de secole, spre a se înfățișa înaintea nemitarnicului judecător.

Iată dar ce face din ziua de astăzi sērbătōrea cea mai mare. Cuvintele: *Christos a înviat!* și rēspunsul *Adevērat a înviat!* cari se pronunță neincetat din timpul de cānd s'a petrecut acest mare act și pînă în present, cuvinte pline de dulcēță și cu repetirea cārora auzul nostru nu se mai satură, întrupēză în ele sîmburele evenimentului petrecut acum 1899 de ani; cāci ele sînt, tocmai acele cuvinte, pe cari Apostolii Domnului în nedumerirea lor, cānd aū auzit cā a înviat Domnul și le adresaū unii altora în mod întrebător. Negrăit de mare a fost bucuria ce aū cuprins pe Apostolii în momentul cānd s'aū încredințat cā bunul lor învățator rēsturnase piatra mormintului; cu neputință de descris e bucuria ce împodobesce ađi frunțile tuturor, mari și mici, cānd se transportă cu gāndul la facerile de bine realizate nouē prin actul Învierii Domnului.

De aceea astăzi, cānd pronunțăm cuvintele: *Christos a înviat!* ne reamintim și ne luăm angajamentul în acelaș timp de a urmā cu sfințenie învățăturile și sfaturile înțelepte ale celui ce a înviat din mormint. Cānd pronunțăm cuvintele de acum 1899 ani, făgăduim iubire pentru aprōpele nostru, făgăduim dreptate și bunătate, în fine un suflet curat și neatins de otrava acestei lumī.

Să nu uităm dar în această zi de mântuire, pe acei ce zac în suferințe și în nevoi. Din prisosul nostru să întindem o mână de ajutor celor ce se găesc în nenorocire. Să ștergem din piepturile noastre ori-ce urmă de ură și răsunare și să iertăm, celor ce ne-au greșit, pentru înviere; de ore-ce numai ast fel vom da dovadă de buni creștini, vom avea cea mai mare mângâiere, pe care ne-o poate da numai o conștiință împăcată că ne am făcut datoria pe deplin.

Când așa se va întâmpla, vom pute spune cu drept cuvânt: «*Christos a înviat*».

Ión Mălăescu.

Absolvent al facultății de Teologie.

Răsădirea răsădurilor de zarzavaturi și de alte plante

întem tocmai în timpul când cele mai multe răsăduri, ca varza, gulia, conopida, etc., trebuie scose din răsadnițe și răsădite în grădină, iar unele semințe de plante leguminoase, ca fasolea, linteaa, mazărea și bobul, trebuie semădate pe răzore în grădină. De și mazărea și bobul ca plante mai rustice s'a putut semăna încă de pe la 15 Martie în grădină.

Dar în acest articol n'avem să ne ocupăm de semăntul legumelor, ci numai de modul de răsădirea zarzavaturilor.

Care este timpul cel mai potrivit pentru răsădirea acestor plante atât de trebuincioase în economia domestică, și de cari o femeie economă nu se poate lipsi.

Fiind-că este vorba de răsădirea răsădurilor de zarzavaturi numai pe o mică suprafață în grădină, timpul cel mai potrivit, pentru răsădiră este sêra, de la ora 7 înainte, când căldura din timpul zilei începe a se micșora. Acest timp se preferă atunci când zilele sînt prea căldurose; din contră, dacă zilele sînt ploioase și mai noroase, se poate face răsădirea și dimineața pînă pe la ora 9, și după amiață de la ora 4. Dacă timpul este cald, și pămîntul în grădină lipsit de umezělă, este bine ca mai înainte de răsădit, răzorul (stratul) pe care se răsădesce varza, etc., să se ude bine la ora 6. Dacă răsădirea se va face la ora 7; pentru că în acest timp, apa va fi absorbită de pămînt, ast-fel în cât pămîntul nu se va lipi de loc de răsăditor. Din contră, dacă pămîntul se va udă, și imediat se va proceda la răsădit, apa neavînd timpul trebuincios

pentru a fi absorbită de pământ, va forma la suprafața pământului, ca de vre-o 2 c. m., un fel de nomol, care se va lipi de răsăditor, și în cazul acesta, răsădirea nu se va putea face în condițiuni bune și deci cea mai mare parte din răsădul răsădit se va usca, și va trebui înlocuit cu altul.

Dacă nu avem la îndemână destulă apă, atunci trebuie să udăm cel puțin locurile unde să răsădesc răsădurile. Așa răsădul de varză se răsădesce la o depărtare de 50—60 c. m. între rînduri și răsad; deci numai în locul unde se va răsădi se va pune apă, și în cazul acesta se va putea face economie de apă.

Pentru ce să se facă răsădirea de la ora 7 seara înainte? Pentru un cuvînt foarte simplu. Mai întîi, căldura fiind mare, evaporarea pe suprafața frunzelor devine cu totul neînsemnată, din care cauză rădăcinele, pînă dimineța, când încep ca căldura să devie din ce în ce mai mare, sînt deja fixate în mare parte de pământ, în cât pot să funcționeze, absorbînd apa trebuinciosă vegetațiunei.

Dacă vedem că răsădurile nu sînt bine prinse, trebuie să le adăpostim în contra arșiței soarelui, cu frunze de hrean, sau cu frunze de brustur. Ast-fel răsădurile umbrite, evaporarea sevei care vine de la rădăcină la frunze, se face mai mică, și deci răsădul se va prinde mai ușor. Alt-cum se va usca.

Cum procedăm la răsădit? Mai întîi trebuie să scotem răsădurile din răsadnițe cu o lopătică, ca rădăcinele să se scotă cu pământ. De aceea, înainte de a scote răsădul, trebuie udat bine, căci alt-fel nu stă pământul pe rădăcină, și în cazul acesta rădăcina în contact cu aerul se vestejesce foarte repede. Dacă grădina este în apropiere, scotem din răsadnițe atâtea răsăduri cât se poate răsădi în anumit timp.

Din contră, dacă locul este mai departe, atunci se scote mai mult răsad, se pune într'un coș, se pune mai mult pământ pe rădăcină; se udă, și după aceea se acoperă tot răsădul cu o cârpă umedă, ca ast-fel să fie scutit de lumina soarelui.

Când ajungem la grădină, sau la locul unde trebuie să se răsădescă răsădul, coșul cu răsădul se pune la umbră, iar nu la soare. După aceea luăm în mîna dreaptă atît răsad cît încape, iar în mîna stîngă ținem răsăditorul. Acum procedăm la răsădit. Punem un fir de răsad, între degetul cel lung și degetul inelar, și-l potrivim cît trebuie să intre în pământ; acum cu mîna stîngă bîgăm răsăditorul în pământ și cînd îl scotem, punem imediat răsădul, care-l avem de mai nainte între degete, așa că dosul palmei rămîne lipit de suprafața pământului, și răsădul intră atît cît vrem noi în pământ. După ce am pus răsădul, atunci facem cu răsăditorul contra apăsare, așa că lipim pământul atît de rădăcină cît și de tulpină care se găsește în pământ, și în această gropiță

făcută de răsăditor, și care rămâne deschisă, punem apă. Astfel pământul fiind lipit de rădăcină și d'oparte a tulpinei, și în acel timp și udat, prinderea răsadului se face cu cea mai mare ușurință. Răsăditorul care se întrebuințează la răsăditul răsadului, este o bucată de lemn, lung cam 25 cm. și gros cam de 3 c. m.; la un capăt este ascuțit, iar la capătul care se ține cu mâna, este puțin recurbat, ca astfel lucrarea să se facă mai repede și mai bine.

La noi, numai grădinarii străini procedeză în mod mai sistematic la răsădirea răsadului, pe când femeile sătenilor noștri în locul răsăditorului, întrebuințează degetul, sau o bucățică de lemn cu care scobesce puțin pământul apoi așeză răsadul în jurul căruia pune pământ și-l apasă cu degetul, și când pune apa, o pune tot-d'a-una lângă firul de răsad, apa sapă puțin câte puțin pământul la o parte, pînă când răsadul este aproape să rămăie cu rădăcina descoperită și când vede că rădăcina este aproape descoperită, mai pune pământ cu mâna, ca să o acopere.

Cu acest mod de procedare la răsădit, trebuie să avem de trei ori mai mult răsad, de cât ne-ar trebui în realitate, ca îndată ce un fir de răsad s'a uscat, să se înlocuiască.

Sătenul nostru, în loc să-și facă el răsadnița pentru a avea răsadurile trebuincioase la casa de nevoie, e silit să le cumpere de la grădinarii străini, care și ei vînd numai prisosul, și când răsadurile lui din grădină s'a'u uscat, rămâne cu locul gol, pentru că n'are de unde să mai cumpere altele. Și deci, lucrul se esplică foarte ușor, că din cauză că n'a știut cum să-și răsădescă răsadurile, pe cari le-a cumpărat de la grădinarii străini, rămâne cu locul gol și toamna fără varză.

După cum se procedeză la răsădirea răsadurilor de zarzavaturi, tocmai așa trebuie a se proceda și la răsădirea florilor de ornament în grădini.

Răsadurile odată răsădite în grădină sau afară la câmp, trebuie săpate și udate de câte ori cere trebuința, căci fără lucrări de întreținere, și fără apă, nu putem să avem zarzavaturile trebuincioase la economia noastră domestică.

V. S. Moga.

Cum putem înlătură durerile de stomac

Pentru ca să avem un stomac sănătos, trebuie să avem în vedere următorul lucru: să ne facem gust de mîncare prin muncă, și în tot-d'a-una să ne sculăm de la masă fără a țice: «am mîncat destul.»

Cevă despre ghețari

apa o întâlnim la suprafața pământului în trei stări diferite: 1) în stare de abur și vapor, când plutesc prin aer fără să o vedem, sau o vedem sub formă de nori; 2) în stare lichidă, ce acoperă aproape trei pătrimi din suprafața pământului (numai apă sărată) formând oceanele și mările, fără să socotim (apele dulci) lacurile, fluviile, etc. și 3) în stare solidă ca zăpeșilo și ghețurile, ce și ele sînt în cantitate respectabilă, mai cu seamă prin părțile învecinate polilor pământului.

Pentru fie-care din aceste stări ale apei se cere o anumită căldură (temperatură), căci cu schimbarea temperaturii se poate schimba și starea apei și de vreme ce apa lichidă e în cantitate mult mai mare ca cele-lalte două stări, se vede că temperatura de la suprafața pământului, luată în total, se potrivește mai bine apei lichide.

Sub orî-ce stare am studiă apa, este de o netăgăduită importanță; ne vom mărgini însă, de o cam dată, a face o scurtă descriere numai a ghețurilor de prin văile munților înalți, cunoscute sub numele de *ghețari*.

Formarea ghețarilor

Zăpada ce poate cădea în orî-care timp al anului, dar mai mult iarna, se grămădește prin fundul văilor largi și înguste dintre munți, la care se mai adaugă și zăpada ce se prăbușește de pe virfuri sub formă de avalanșe (puhoi de zăpadă); căldura din timpul verei nu e îndestulătoare ca să o topescă pe totă și rămâne deci, din an în an câte o pătură de zăpadă, îngroșindu-se neconținut. Prin apăsarea greutatei ei chiar, zăpada nu mai poate rămâne alinată, precum este când cade proșpătă și se îndesă întocmai cum am strânge-o în mână ca s'o facem cocoloș. Din cauza căldurei solare de peste ei, ce o topesc în parte și din ploile ce din când în când cad d'asupra ei, apa ce rezultă o pătrunde și înghețând peste noapte, o transformă într'un fel de ghiață grăunțosă și slărimicioasă. Acest soi de ghiață sau mai lesne zis de zăpadă grăunțată, poartă numirea de *zăpadă permanentă*, care nu lipsesc nici din Carpații noștri, căci într'o es-

cursiune ce am întreprins acum 11 ani prin munții Gorjului, am dat peste o vâlcea umplută cu asemenea zăpadă în partea de nord-est a vârfului Păpușa, ce putea să aibă o adâncime de cel puțin 10 metri și care după afirmațiunea bacilor, nu s'ar fi topit în întregime de mai bine de 10 ani, de când ei veniau cu oile prin partea locului. Zăpadă permanentă se găsește în Carpați foarte adesea, prin văile umbrite ale mai tuturor vîrfurilor înalte ca: Negoiul, Omul, Parîngul, etc.; însă sînt verii lungi și călduroși, ce o topesc cu desăvîrșire.

În munții foarte înalți, cu văi adînci, unde ninge și în timpul verei din când în când, zăpada, nu numai că poate să rămăie în stare permanentă, dar se transformă într'o masă de gheață străvechie și de culoare albastruie ce umple întreaga vale sau pe toate văile de prin prejur, avînd întinderi de sute și chiar miî de kilometri pătrați și formând ceea-ce se chiamă ghețari.

Mișcarea ghețarilor

Ghețarii odată formați prin văile înalte, ei nu pot sta pe loc, căci văile fiind povîrnite, din cauza greutatei gheții și din cauza plasticității ei, se pun în mișcare și coboră urmînd cursul văiei, cu chipul acesta ghețarii ajung mult mai jos de cât înălțimea la care ei își iau naștere, cum sînt de exemplu ghețarii: Mer de glace (Marea de gheață), Bionassey, etc. la picîorele mun-

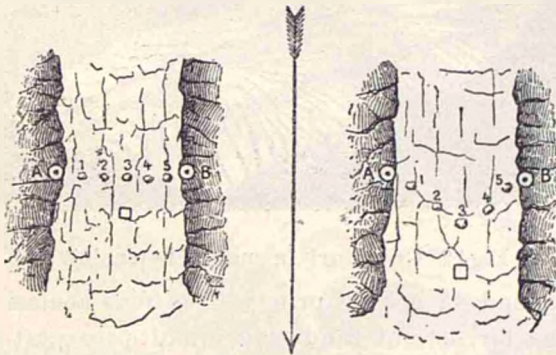

Fig. 1. Experiență prin care se probază că ghețarii înaintază.

telui Blanc (Alb) din Franța, ce coboră spre valea râului Arve, în vecinătate de orașul Chamonix, la o înălțime cam de 1.500 metri d'asupra nivelului mării, când ei se formază la înălțime de peste 3.500 metri.

Asupra iuțelei cu care se mișcă ghețarii s'au făcut numeroase

observațiunii. Cele făcute asupra mării de gheață au dat în mijlocie, că el înainteză cu $0^m,30$ pe fie-care \dot{q} i, pe când alții de prin văi mai repede au dat pînă la $1^m,25$ pe \dot{q} i. S'a văzut iarăși că nu toate părțile ghețarului înainteză cu aceeași iuteală căci mijlocul merge mai repede ca marginile, întocmai ca și apa unui fluviu.

Pentru măsurarea iutelei de mișcare a ghețarului și a felului cum ea se face, iată în ce chip s'a procedat: de la o margine la alta A B, a unui ghețar fig. 1, s'au înșipt mai multe sulii în linie dreaptă arătate prin semnele cu No. 1, 2, 3, 4 și 5 (săgéta arată direcția mișcării ghețarului); după un timp óre-care toate semnele au înaintat, însă cele de la margini mai încet, iar cele din mijloc mai repede, așa că nu se mai găsesc în linie dreaptă, ci formeză o linie curbă.

Fig. 2. Crăpături în masa ghețarului.

Ghețarii avënd să cobóre prin văi, ce n'au aceeași lărgime în totă lungimea lor, ei sînt când sugrumați prin părțile înguste, când se destind prin părțile largi, din care causă mai nicî odată nu-i întălnim ca o masă netedă și neînteruptă ci în mai tot d'una presintă crăpături cari pot să fie longitudinale (în direcția lungimei) sau transversale (în direcția lățimei) fig. 2. Cele longitudinale se fac de obicei pe la mijlocul ghețarului, pe când cele transversale pe la margini și de notat este că atît unele cât și cele-l-alte sînt paralele.

Urmele și schimbările ce le pot aduce ghețarii în scôrța pămîntului.

Prin forța mecanică ce o dobîndesc ghețarii în mișcare săvîrșesc o întreită acțiune asupra terenurilor pe unde trec: distrugere, transport și recompunere.

1. Ghețarii avînd o grosime de 20, 30 și chiar sute de metri, greutatea ce apasă asupra fundului și pereților vălei, este foarte mare, așa că mai nicî un colț de stîncă ieșit în afară nu li se pôte opune, ci se rupe din locul sîu; iar bolovanii de pîetre înglobați în gheață, prin fundul și pe lîngă pereții vălei, mișcându-se împreună cu ghețarul, prin frecare rod terenurile și fac un fel de sgărieturi caracteristice, urme neperitóre ale existenței ghețarilor.

2. Pe lîngă bolovanii de stînci rupti de cîtore ghețar însuși, nenumăratele pîetróte, ce cad din vîrfurile munților, desgrădi-

Fig. 4. Ghețar cu morene și cu blocuri eratice.

nate prin diferite împrejurări și dispuse ca niște șiruri pe cele două margini ale ghețarului (morenele laterale) sau prin mijlocul lui (morenele centrale formate din două morene laterale

prin împreunarea a doi ghețari într'unul singur) fig. 3, toate sînt transportate pînă în josul văței unde ghețarul dispore prin topire.

3. În fine se termină cu acțiunea reconstituitoare prin care tot nisipul, pîetrișul, bolovanii și orî-ce alte materii ce le-a transportat ghețarul se depun de o parte și alta a văței unde ghețarul dispore și formeză deluri considerabile de asemenea materiale, ce iau numele de *terenuri glaciale*.

Explorările ghețarilor

Ghețarii sînt foarte des vizitați de omeni, fie pentru a face studii asupra lor, fie numai de plăcere. Și într'un cas și într'altul, călătoriile acestea nu sînt ușor de făcut și de multe ori chiar periculoase, de aceea dar cei-ce le întreprind, sînt numai cunoscătorii locurilor sau și alți streini, însă conduși de cei cunoscătorii locurilor, cari se ȃic ghiți.

Ca să pōtă luptă cu greutățile ce aū de învins, escursionistii trebuie să se încalțe cu cisme sau ghete cu tălpi grōse, țintuite cu colți de fier, pentru a nu alunecă pe ghiață sau pe piatră; să se înarmeze fie-care cu cāte un piolet, un fel de toporaș terminat printr'un vîrf ascuțit la un capēt și cu o limbă de teslă la celăl-alt, acest toporaș este purtat de o cōdă de lemn lungă de 1^m,20—1^m,50; iar la celăl-alt capēt al cōdei se află un vîrf de fier ascuțit; acest piolet este absolut necesar și servește pentru a se propti în el, a se agăță și a scobi în ghiață sau piatră pentru a face trepte ca să pōtă pune piciorul, pentru a înaintă.

Fig. 4. Escursionisti, trecēnd un ghețar, se țin lanț printr'o fringhie.

Când știū că aū de trecut crăpături largi ce nu pot fi sărite, pōrtă cu ei și o scară de lemn; mai tot-d'a-una însă, iau cu ei o fringhie solidă, lungă de 20—40 metri, după numărul escursionistilor și se lēgă peste mijloc la o distanță de 2^m,50—4^m,00. unul de altul, pentru a nu-l lăsă să cadă în prăpastie pe cel care ar alunecă sau ar avē amețelă, când aū de mers pe povîrnișuri repeți de munți, pe cōste de ghiață, etc.

Când escursiunea este hotărâtă a se face într'un timp mai în-

delungat de 2—3 zile, atunci își iaă cu ei haîne gróse fiind-că aă să dórma sub cerul liber sau într'o mică colibă de bîrne de lemn (cabană) și în timpul nopței este lóрте frig, apoi merinde de mîncare, etc.

Pisc.

Ierusalimul și biserica sfintului mormînt

I.

Ierusalimul e un oraș care își minte numele. În ovreesce Ieruşalaim însemnăză orașul bucuriei și al sgomotului. A fost într'adevăr al bucuriei când Iudeii aveau regatul lor și Ierusalimul eră capitala unei domnii gloriose. Ađi el e un oraș de provincie, capitala unei țării turcesci. E mic orașul, dar lume străină e fóрте multă într'însul, hagiî din tóte țările, și creștini și Ovrei și Turci. Pentru toți, Ierusalimul e o cetate sfîntă. Dar mulțimea de hagiî nu vine în Ierusalim ca să se bucure și să facă sgomot, ci ca să se róge în liniște, să plîngă. Pretutindenî în Ierusalim e tăcere ca într'un mormînt, pretutindenî ómeni tăcuți, cu mișcări liniștite ca într'o biserică.

Prin mahalalele orașului e mișcare și viață ca în orî-ce oraș: negustori, ómeni fără trébă, copiii cari alérgă și fac sgomot pe strade. În cetate însă e o vecinică tăcere.

Cetatea e împrejmuită cu ziduri înalte și stă pe doué déluri, pe Morea și pe Sion, și cuprinde și valea dintre déluri. Dicem déluri, căci așa le-a numit biblia; ele într'adevăr sînt coline, cam în felul colinelor din Bucuresci, pe care le numim și noi: délul Metropoliei, délul Spirei etc. În cetate, partea din colțul sud-estic este adevăratul loc sfînt, așa numitul «piața templului.»

«Piața templului» e o cetate în cetatea Ierusalimului. Spre Sud o închide zidul cel mare al cetății, spre Est și Nord o desparte de cea-l-altă parte a cetății un zid mai mic.

În mijlocul acestei «cetății sfinte» e o piață fóрте mare, așternută cu pietre roșii, și pe ea ici și colo chiparoși singurateci. În jurul pieței clădirî: biserici creștine și turcesci, edificii publice — spitale, cazărmi, școli, băi — și ruine de clădirî vechi.

Dintre ruine, cea mai de căpetenie e ruina marelui templu al Iudeilor. Acest templu, clădit de Solomon, a fost de o nespusă frumusețe și neînchipuit de mare. Eră singura catedrală a Iudeilor; aici s'adunau credincioșii din tótă țara. Sinagoge mici aveau ei prin tóte părțile, dar templul cel mare eră locul de rugăciune al întregului neam. Nabucodonosor, regele Babilonului, la anul 588 înainte de Chistos, a bătut pe Iudei, le-a dărâmat templu, și pe ei i-a dus în robie, în mult cântata robie a Babilonului, așa de jalnic descrisă în psalmul 136, «pe lângă rîurile Babilonului stăteam plângend cu lacrimi fierbinți, când ne aminteam de tine, eternule Ierusalim.» Intorși din robie, Iudeii și-au clădit din nou templu, dar nu așa frumos. În cursul veacurilor, Iudeii s'au despărțit în două regate, au trăit tot în certuri și și-au lăsat templu în voia Domnului.

El a fost a treia óră clădit și înfrumusețat de Herodes cel Mare. Templul lui Herodes ajungea în frumusețe și trăinicie pe a lui Solomon. Templul eră împrejmuțat de colonne și de hale mari, tóte de marmoră, cu scări de marmură albă. Dintr'aceste hale te urcai în curtea dinăuntru a templului, care eră mai înaltă cu trei metri. La scări erau puse table cu inscripții, prin care se oprea intrarea neisraeliților în curte. Aici, pe acéstă terasă eră altarul jertfei, numit «marea de aramă,» un pristol înalt de 15 coți, lung și lat de câte 7 coți, făcut întreg din aramă. Preoții se urcau la el pe scări de argint. De la masa jertfei printre colonne de marmoră, te urcai vr'o cinci metri pe scări argintate la altă terasă, la «Sfinta.» Aici eră chivotul legii, candelarele sfinte și toiagul lui Aron. Numai preoții aveau voie să ajungă pînă aci. Dar erau alte scări cari duceau și mai sus, pe a treia terasă. Asta eră închisă cu pereți de marmură și n'avea ferestre. Acea odaie întunecósă eră «Sfinta sfintelor» și numai Arhieriei intrau în ea. Eră luminată de un candelabru de aur; avea un pristol și pe el tablele legii, chiar tablele lui Moise. Acest templu a fost dărâmat de împăratul Romei, Titu, la 70 după Christos, așa că n'a rămas din templu — după cum a profetit Christos — nici piatră pe piatră.

Din rămășițele templului, o ruină e mai ales vestită. E un zid lung de vr'o 48 de metri, înalt de 18, clădit din bolovanii grozavi de câte patru metri și-n lungime și-n înăl-

țime. E «Zidul tânguirilor» sau «al plângerii.» Tótă ȃiua stau Ovrei sub zid și plâng trecuta mărire a lor; tótă ȃiua femei și bărbați, bătrâni și tineri, stau rezimați cu fruntea de zid și să bocesc. Vineri séră mai vîrtos, e o scenă jalnică: mii de Ovrei plâng pe sub zid și se rógă, și e nespus de tristă ceremonia rugăciunii lor. Din vreme în vreme un preot, de pe un amvon cântă cu glasul tare : «Pentru templu care zace pustiit și tace...» iar poporul întreg, cu mii de guri, continuă cu voce tare și plină de lacrimi : «pentru el trăim noi singuratică, pentru dînsul plângem.» Și iarăș s'aud numai murmururi de voci, și iarăș începe preotul, și poporul iarăș își repetă cântecul.

Alături cu zidul plângerii se înalță o biserică turcésă «templul stâncei.» E un templu fórte mare și frumos. A fost dintru început biserică creștină, făcută de împératul Justinian. O clădire în opt colțuri, cu o cupolă uriașă. Columnele de marmoră, și halele, coridórele cari înconjură biserică sînt nespus de mărețe. In biserică, înăuntru, e o lumină roșiegalbenă, mai mult întunec de cât lumină, din pricina geamurilor roșii. In mijlocul bisericii e o stâncă—lungă de 18 metri, 13 lată, 2 înaltă — despre care Turcii ȃic că e scósă din raiu și că Mohamet prorocul însu-și a sfințit-o. Probabil că ea a fost pristol în templul lui Solomon. Tótă ȃiua biserică e plină de hagi turci. Acest templu e al doilea loc sfînt pentru ei ; cel d'întăiu e la Meca. Templu e numit «a stâncei» pentru pîatra acésta.

Cele-l-alte clădiri în jurul pîetei sînt de mai puțină însemnătate. Spitale ale feluritelor tagme călugăresci ale catolicilor, casărmă ale Turcilor și școli creștine. Edificii locuite de particulari nu sînt.

Acésta e «Piața templului.»

George Coșbuc.

(Va urma)

Cum putem scăpă de degerături sau reumatism în pripă

Putem scăpă de aceste neplăcute dezagrame în chipul următor: prindem albine și le facem să ne întepe pe partea suferindă.

JUNGHIU

Semnele bólei

Vine cu înțepături într'o parte a trupului, în piept, spate sau șale, vine cu frig.

Doctoriile ce trebuiesc

Se vindecă cu frecături sau cu plastore cari aduc fierbințeli tari pe locul unde se simte junghiu. Descântecelile sînt rele că întârzie vindecarea.

Cum să se întrebuițeze doctoriile

I. Ia o blăniță cât talerul, udă-î părul bine cu spirt, presară pe ea piper pisat și sare mărunță, lipește-o bine la junghiu să simți arsură, încinge-o și pòrt-o acolo 2 zile. Dacă te mai dóre mai fă odată. Dacă ai, ia și chinină după ce cureți stomacul ca la friguri, sau ia făină de muștar o mână bună, fă-o cocă cu apă rece, întinde-o pe o cârpă, și lipesce-o la junghiu, ține-o numai un sfert de cias, cât fumezi o țigară. II. Unge-te cu apă roșie, numită tinctură de iod și stai în casă.

Th. Zaharescu.

Ce influență pòte esercită asupra sănătății vecinătatea vegetalelor?

Aerul conține în stare curată și normală 21 părți oxigen și 79 părți azot cum și o fòrte mică cătățime de acid carbonic.

Respirațiunea animalelor face ca aerul să piardă o porțiune din oxigenul său, dându-î în schimb o cantitate de acid carbonic, în proporțiune cu oxigenul absorbit.

Acidul carbonic fiind impropriu respirațiunii, aerul devine viciat și prin urmare vătămător sănătății.

Vegetalele, prin intermediul părților verzi și sub influența luminii solare, absorb acest gaz, care se fixează în sevă, unit cu o mică parte de oxigen, pe când cea mai mare parte din acest din urmă gaz, este dată afară.

În timpul nopții această acțiune devine inversă adică planta absorb oxigen și degază acidul carbonic prin toate părțile sale.

Calculul a demonstrat că fie-care individ consumă în termen mediu 300 centimetri cubi de aer, la fiecare respirațiune.

În 24 de ore numărul aspirațiilor fiind de 26.000, urmază că se vor consuma 8 metri cubi de aer; iar într'un an 3.000 de metrii cubi.

Cantitatea de oxigen consumată de un individ 365 de zile este prețuită ca la 260 kilograme, ceea-ce dă 500 de litri pe zi (24 ore) și 21 de litrii pe oră.

La vederea acestor cifre, nu se va mira oricine, că după 7.000 de ani de când oamenii și animalele respiră, aerul să fie tot așa de curat, ca în primele zile ale lumii?

Acosta își găsește explicarea în cele arătate mai sus.

Din cele-ce precede înțelegem, cât de folositoare sînt plimbările în vecinătatea plantelor și cât de mult va influența asupra sănătății.

Localitățile cu o plantațiune desă este mai puțin expusă maladiilor de cât alta fără plantațiune sau cu prea puțină.

G. Coleș.

BIBLIOGRAFIE

A apărut *Despre Ideal*, conferință ținută la 14 Februarie 1899, de Mihail Strajanu, profesor la liceul din Craiova. *Prețul 30 bani*, în folosul cantinelor școlare. De vîndare la autor.

* * *

Românul la resboi, de locotenent Tău Eugen din Reg. Calafat No. 31. Prețul 4 lei. Depositul la autor.

* * *

Istoricul a 40 de biserici din România, de Pr. Marin Dumitrescu de la biserica sf. Ión (Moși) din Bucuresci. Prețul 2 lei. De vîndare la librăriile Socec, Iónițiu și Sfetea, precum și la autor.

* * *

De pe la noi, nuvelete de D. V. Păcățianu. Prețul 2 lei. Depositul la autor.

Răspunsuri la întrebările din No. 23.

Aū răspuns la o singură întrebare.

C. I. Popescu, învățător com. Brăded, pl. M.-de-Sus, (Mehedinți); A. N. Moțoi, comuna Socariu, plasa Borcea, (Ialomița); Preotul Filimon Comănescu, com. Novaci, pt. Novaci, (Gorjiu); Paroh C. Popescu, com. Terpozeța (Doljiu); Ión Răutoiu, com. Rădeni, (Muscel); Mitică Florescu, (Rimnicu-Sărat); Preotul Barbu Ceaușescu, Lelăsca-Dobrotăsa (Olt); A. Dubău preot paroh, Buda-Mare (Dorohoiu); Bădescu Marin elev de clasa a V-a rurală din com. Slătioara, (Romanați); Romeo C. Alexandrescu, Heinric Gross, Dișescu Constantin, (Loco).

Aū răspuns la două întrebări:

Preotul D. Zamfirescu, (bis. Popa Sore); Petru I. Giurgescu proprietar, com. Sura, plasa Motru-de-sus, (Mehedinți); Grigore Dumitrescu învățător, com. Păușesci-Otăsaru, plaiul Cozin, (Vâlcea); Petro I. Părvu, com. Basarab, pl. Câmpu, (Dolji); Ivanciu Gheorghie, (Tigina); Florea G. Utma, învățător dirigințe, (Baldovinesci); Ana Procopiescu, învăț. Islaz, (Romanați); Ion Th. Ilescu, (R.-Sărat); Lero Lyr, (R.-Sărat); Trandafir Pratorian, comuna Carpeni. căt. Geblești, (Dolj); Benedict G. Grigoriu, com. Slobozia, (R.-Sărat); Constantin Ingescu, com. Dor-mărunt, (Ialomița); Preotul R. Niculesca com. Cocărgăua, (Ialomița); Andrei Marinescu, com. Terpezita, (Dolj); Cristina Popescu, com. Chigdi-Băscă, (Buzău); Preotul Ion Gădan, com. Monzalesci pl. Slănic, (Buzău); Cons. I. Stoica, g. Teghei, (Vărlan).

Aū răspuns la trei întrebări:

N. Bărsănică, învățător, valea Mare, Poegoria (Muscel); N. Burlacu, Ferma-Lada, (Vaslui); Marin Stoianescu, (Loco); A. Demetrescu, com. Segarcea, (Dolj); Elisabeta I. Mărgăritescu, com. Pătesci, (Putna); Marița Ștefan Maricș, com. Caințu, (Bacău); Gheorghie Teodorescu, (R.-Sărat); Gr. Ionescu, Coțofanii din față (Dolj); Heistache G. Goiciu (Galați); Guța N. Georgescu, Mihaiu Vităz, (Ialomița); Lășica At. Ionescu, (Loco); D. Arjoca, învăț. com. Obârșia, pl. Cloșani, (Mehedinți); Pr. Nicolae Dobrescu, com. Manasia (Ialomița); Ilie C. Popescu, învăț. com. Vulpesci, (Argeș); G. Y. Ytiane, (Armășesci); Gr. Străhăianu, com. Cătunele, (Mehedinți); C. Marinescu, Murgășiu, (Dolj).

Aū răspuns la patru întrebări:

Gogu Sandovici, (Tulcea); N. Teodorescu, com. Chetresci, pl. Fund-Stemnic (Vesluiu); A. Muntănu, (Tecuci); C. Ionescu, învăț. Cărnesci, (Gorj); V. Georgescu (Buzău); Ion Haralambie, Valea Lungă, (Dâmbovița); Ghiță Rădoesci com. Rădoesci, (Teleorman); Cristache Anghelescu, com. Cătina Plaiul, (Buzău); Marin Negoescu, com. valea, (Dolj); Pr. N. Marutescu, com. Lilești, (Gorj); An. Giuroescu, com. Busu, (Mehedinți); D. I. Smărăndescu, Vida Cartajani, (Vlășoa); V. Copelea, M. Vauder, Al. Ciorapeiu, (Tulcea); N. Popovici, com. Buciumii, (Iași); I. Greculescu; Elena I. Ilescu, Piatra, (Olt); S. Fränkel. (Loco). Emilia I. Ștefănescu, com. Haverna, (Dorohoiu).

Aū răspuns la unei întrebări:

Preotul P. Cunescu, com. Pârșcoveni, (Romanați); Pătru I. Dănăilă, com. Cuca, (Covurlui); George și Elena Strătuțescu, învăț. tg. Beresci, (Covurlui); Preotul C. Mihăilescu; com. Golăesci, (gara Ungheni); I. Vasiliu com. Golăesci, (Iași); Maria C. Popovici, învăț. Golăesci-Cisarău, (Iași); Eugenia Dăscălescu, com. Dobrăvăț, (Vaslui); Oprănu, (Ovide).

Mari6ra D. Niculescu, (Tulcea); Horia Petre Petrescu, Braşov, (Transilvania); Gheorghe Tuşulescu (Gorj-Jiu); Vasilo Gavril Panaghia, (Dolj); C. Ionescu, dirigintele şc. com. Giurgeni. (Ialomiţa); I. Apostol6nu, com. Tungujeni, (Vaslui); Octav. Gh. Părvulescu, (Buz6u); G. Ionescu, (Loco); Atanase N. Ierimia, (Galaţi); Z. Ştefan.

Aŭ r6spuns la şase întrebări:

Elvira Stoenescu, pl. Mangalia, (Constanţa); Al. M. Apostolescu, (R.-Sărat); Octav Isăceanu, com. Şendaiceni, (Dorohoiu); Ştefan Ş. Popescu, Valea Lungă, (Dâmboviţa); Teodorescu Mihail, (Loco); Isaia Popescu, Puci6sa, (Dâmboviţa); Ştefănercu Nica Constantin; Teodorescu Nicolae; Sofia Urezeanu, Elevă (Asilul Elena D6mna); Conta. (Severin); Mihăilescu P. Aureliu; I. Teodorescu, Vulcana, (Dâmboviţa); Al Miculescu. Orb6sca-de-jos, (Teleorman); Touy-Tour, Doljanu, (Craiova); George Manolescu, com. Runca, (Dâmboviţa); Ion C. Bădescu, diriginte, Ocenele Mari, (Ocniţa); Maria A. Trancă, Ionescii, Mincului (Vâlcea); Elena Pantelimonescu, (Loco).

Aŭ r6spuns la şapte întrebări:

P. Pănoiu, inv6ţător, com. Crasna, (Gorj); Const. Nişescu; Ion Angelescu, (Loco); Ionel, Orniţa, (Vâlcea); Ilie Nişescu, com. Amărăscel-de-sus, (Romanaţi); Vasile T. Bălan, comuna Perieşl, (Ialomiţa); Dimitrie Petrovičl, (Buz6u); Vasile Nişescu, com. Amărăscel-de-sus, (Romanaţi); Ion Marinescu, Vulturesci, (Olt); M. Ng. (Loco).

(Va urma

MULŢUMIRI

În urma unui mic apel adresat din partea comitetului bibliotecii ţărănesci în şcol6i din com. Boteni, jud. Muscel, mult respectatul domnul administrator al Domenielor Cor6nei I. Kalinderu, a bine-voit a dăruï acestei biblioteci, din partea d-sale trei volume cărţi; de asemenea şi din partea onorabilei administraţiunii Domeniilor Cor6nei, un-spre-şeece volume: T6te f6rte importante şi de o mare însemnătate şi folos pentru ţăranul nostru Român, în numele căruia îi aducem respect6se şi vii mulţumiri; căci vedem cu bucurie, cât de mare bine unesce ţăranului Român din întreaga ţară, lumiaându-l şi îndemnându-l, spre muncă onestă şi bărbăţie.

I. D. Bădescu şi I. Ştefănescu.
Inv6ţătorii.

ADRESE CĂTRE REDACŢIE

Sub-semnatul, cu on6re aduc sincere mulţumiri mult plăcutei reviste «Albina», care o citesc cu multă dragoste, şi în care se găseşte o mulţime de lucruri folositoare pentru orî-ce locuitor de pe pămînt,

Doresc isbândă celor ce o conduc, spre a ajunge scopul urmărit.

Christu Grigorovičl.
Comerciant, Filipeni-Bacău.

ÎNFORMAŢIUNI

În urma demisiunii cabinetului presidat de d-l Dimitrie Sturdza, la 30 Martie, s'a constituit în ziua de 10 Aprilie următorul minister:

D-l G. Cantacuzino, president şi ministru de interne; d. Ion Lahovari, ministru de externe; d. General G. Manu, ministru de finance; d. dr.

C. Istrate, ministru de lucrări publice; d. Iacob Lahovari, ministru de război; d. Tache Ionescu, ministru de instrucție; d. C. Disescu, ministru de justiție; d. N. Fleva, ministru de domenii.

FAPTE LAUDABILE

Ca completare la cele spuse în No. 22, despre serbarea dată pentru ajutorul copiilor săraci din Piatra (Olt), adăugăm aci că, între persoanele cari au dat cu deosebire sprijin acestei frumoase întreprinderi, a fost d-nii D. Filișanu, comerciant și I. Rădulescu, arendaș, cari de câte ori se ivesce ocazie, nu se dau înapoi de a contribui pe toate căile la faptele bune și generose.

POȘTA REDACȚIEI

D-lui Ilie C. Alexandrescu, învățător, Cărbesci, Gorj. — Abonamentul d-vastră este achitat pe anul II cu chitanța No. 13 494 asemenea și pe anul I.

Păr. P. Călugărescu, com. Mierea Birnicii, Dolj. — Idem No. 11.039 și 7.914.

D-lui Antonescu, magistrat, Bacău. — Idem cu chitanța No. 13.777.

D-lui C. Zambra, șeful gării Burdujeni. — Ve mulțumim, am primit și v'am trimis chitanțele No. 13879 pînă la 13.831.

Când toți cei ce simt românesc ne dau sprijinul lor, n'avem grije pentru viitor. Revista noastră are în toate părțile societății, oameni ce o iubesc. D-vastră, preoți, învățătorii, primarii, notarii sinteți cei mai vrednici sprijinitori ai noștri. Nu mai vorbim de mulți Români cu poziții înalte, cari ne-au făcut abonați și ne dau tot sprijinul lor. Rugăm pe toți prietenii să strângă banii cât mai neîntârziat și să ni-i trimită.

Pr. R. Constantinescu, Cogealac, Tulcea. — Abon. Sf. văstre pe anul II achitat cu chitanța No. 13.060.

Mai multor abonați, Bêrlad. — Jumătate din cantitatea apei cu care se udă de obicei.

Pr. M. Ionescu, Știubeeni. — Cei ce aveți bilte de la deosebite lotării, adresați-vă comitetelor lor, rugându-le să ne trimită spre publicare listele de numerele câștigătoare și o vom face bucuros. Altminteri ne e greu să ne ocupăm.

P. S. Teodorescu, învăț. Grébănu, R.-Sărat. — Examenele de definitivat se vor ține anul acesta în Septembrie, cel puțin după hotărârile de pînă acum.

GRĂDINA PREOTUL ILIE

Biserica Cotroceni, București

Arbori fructiferi, arbori pentru sosele, arbori altoiți de ornament arbuști, plante urcătoare, brazi, pini austriaci, thuya, trandafiri și altele. — Stupii.